

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

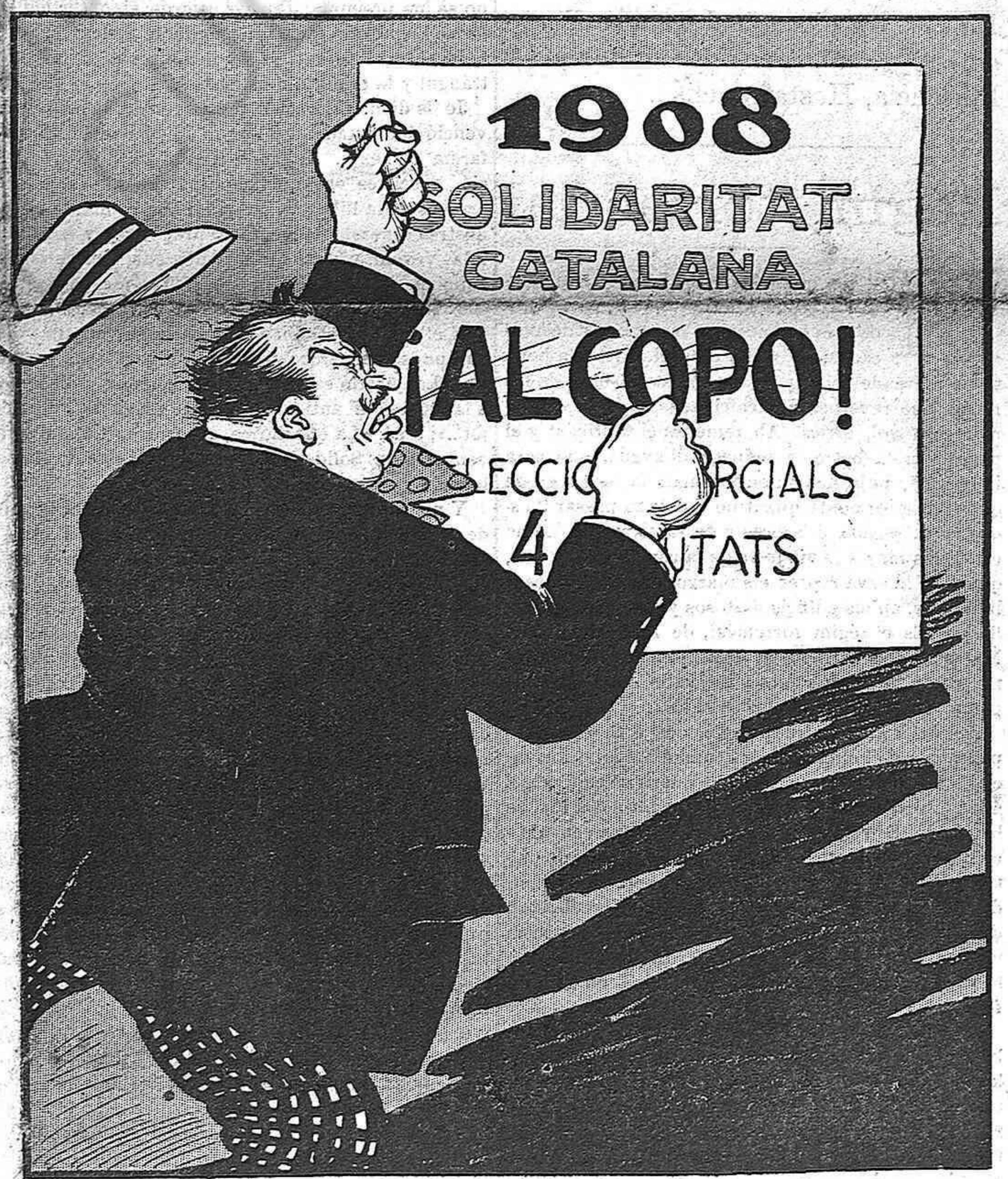
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

AHIR

AVUY

Quan ha de servir per ell.

Quan ha de servir pels altres.

LA SENMANA

LA renúncia que, fundada en atendibles motius de salut, han fet de la investidura de diputat els senyors Junoy y Sufiol eleva á quatre el número de vacants que 'l día 13 del próxim Desembre haurá d' omplir el cos electoral de Barcelona. Serenament examinada la situació y pesadas las circunstancias qu' en aquestas eleccions parcials concorren, la Solidaritat Catalana que, dignin lo que vulguin els seus despitats adversaris d' aquí y de fora, es viva y ben viva, ha resolt anar al copo. Al copo, donchs, anirém, deixant de banda tiquismiquis que la naturalesa del enemich al qui per

convicció y per dignitat hem de combatre, converteix en escrúpuls de monja. No 's tracta aquí d' un diputat més ó menos ni d' una mera satisfacció d' amor propi: es qüestió de vergonya ciutadana, d' higiene política, d' alta moralitat social. Hi ha qui intenta cantarli á Barcelona un *trágala* que aquésta no vol sentir, y cal que tots hi posém el coll pera evitar que 'ls pertorbadors de la ciutat se surtin ab la seva. Sense apartarnos de la més estricta legalitat, cap consideració ha de guardarse als qui per sistema han faltat sempre á totes. Els que tan gravement trepitjaren el dret dels demés en el meeting de las Arenas; els assaltants del cassino del carrer de 'n

Guardia; els alborotadors del teatro Modern de Gracia; els que tantas y tantas vegadas han fet escarni de l' autonomia individual, insultant als que *no pensan com ells*, no mereixen que 'l cos electoral se preocupi de si 's quedan ó no 's quedan sense representació. Estém ben segurs de que si 'ls que avuy se lamentan de la nostra resolució d' anar al copo—després d' haverhi anat ells repetidas vegadas—se trobessin en el nostre lloch y disposessin de la incontrastable força electoral de la Solidaritat Catalana, no titubarien un moment en deixarnos no ja sense representació parlamentaria, sinó sense veu, sense ploma per escriure, sense ayre per respirar. Del qui, elevat en nom de la democracia á la més

alta magistratura de las societats modernas, una volta 's creu fort *arroja las muletas y quiere gobernar* y tracta á la ciutat que 'l tragué del no res ab el més olímpich dels desprecis, no se 'n pot esperar sinó irritants arbitrariedades y opressions odiosas. La Solidaritat, concreció y resum del sentiment catalá, s' ha proposat fer de Barcelona una ciutat lliure y habitable. A aixó y sòls á aixó tendeix la present campanya electoral, noblement secundada per tots els qui, contents de viure en aquest empori de civilisació y de progrés, sentim encéndresens la cara de vergonya al pensar que Barcelona podria arribar á ser representada en algun lloch per qui no ha sapigut may compéndrela ni pot per cap concepte estimarla.

PIP-PAP

Música descriptiva

—Bonich aixó qu' heu tocat, avi. Pero ¿cóm es que al final las notas s' apagan y 's perden com si s' enfilassin als núvols?
—Es per justificar el títol: d' aquesta pessa se 'n diu *La puja del pa*.

Eleccions... El dia s'acosta. Noves hores de febra política i de neguit ciutadà... Però us heu fixat, ciutadans, en una diferència altament significativa? Les dues candidatures enemigues, solidària i antisolidària, se formen de ben diferent manera.

S'anuncien les eleccions pròximes, i la Solidaritat està dies pera escullir els noms dels candidats. Per què? Perquè 'ls noms no fan més que representar l'ideal. Poden esser aquets quatre, poden esser aquets altres quatre. Al damunt d'ells un únic nom essencial s'hi escriu: Catalunya. I la candidatura, fins estant en blanc, triomfa...

I els altres? Tot al revés. Abans que tot un nom, el nom de l'idol de fang, sorgeix: Alexandre Lerroux. És ell, és aquell, no pot esser un altre.

Enteneu la lligó d'aqueixos dos fets dissemblants?... És la lluita d'un ideal contra un home, d'un poble lliure contra un remat d'esclaus.

A l'una banda, la bandera honrada de la Solidaritat oneja al vent de victòria, impersonal. A l'altra banda, la bandera és un drap idolàtric, en el centre del qual una fesomia d'home, de l'home insubstituïble, s'hi destaca. I a l'entorn d'aquell home una llegenda està escrita, resumint tota una vida: Plasencia, Hostafranchs...

Régim torrencial

Heu vist quins ayguats? La pluja, qu' hauria de ser fertilisadora, ha pelat una mica més las nostras montanyas desboscadas; se n' ha emportat avall la bona terra mare del blat, i ha escampat la sorra de las rieras que reverberarán calcinadas al sol esplendorós; espanyol, africà. Ab temensa el fabricant i el pagés senten batre la mànega d' aygua, que será inundació, puja del riu enfurimat: la bestia groga que trenca els ponts quant no li deixan passar l' esqueta carregada d' arbres i de fustots; que no ha estat clos may á la via justa de la canalisació, i que, quant vé la seva reprén els marges que 'ls homes li han pres, ab els edificis costosos i las hortas treballadas. Es el régim torrencial, de l' Espanya i del Marroch, dels Pirineus al Atlas; lo mateix á la nostra costa levantina que á las valls del Riff, á las planas de Lleyda que á las Vals.

Aquestos días de trasbals electoral á Barcelona jo pensava qu' el clima imposa també el régim torrencial á las costums; que 'l xafech estéril es equivalent á las erupcions de guerra civil, incurables á l' altre banda del Estret, atenuadas á l' Espanya convalescenta. Las hem atenuadas ab las inyecciones de cultura espiritual, petitas y fluixas, que no 'ns treuen del tot els accessos convulsius, pero que 'ls rebaixan d' epidémichs á esporádichs, y atenuan la malaltia mortal fins al malestar passatger. Las eleccions son la vacuna de la guerra civil, que dona un xich de febrera, y prou.

Aquesta vacuna es l' educació, el saber, que també ha salvat als pagesos de las catástrofes. Els yankees—els veritables yankees, dels Estats Units orientals—quant invadiren la Luisiana, hi trobaren conreuhadors de la canya de sucre, que 's refiavan del temps pera fer bona cullita, sense barallarshi quant el cicló 'els devastava las hisendas. Eran pagesos com els nostres, que miran sempre al cel. Els yankees analisaren las terras y plantaren cotó; amatents á cuydar científicament las plantas y á donar als camps els adobs y l' aygua que els pertocan. Ja hi creyan en Déu, pero no eran gens providencialistas, com anomenavan als pagesos de la «zafra.»

El nostre providencialisme, qu' era el matarnos sense saber del cert per què, té un remey, ó al menys un paliatiu, en las prácticas electorals, que comportan un avens espiritual, un esforç d' inteligencia, d' enginy y de pacífica persuasió. Jo no hi trobo á l' agitación pera unas eleccions, més ventatja qu' aqueixa, l' atenuació dels mals instints fraticidas. Pel demés, ¡qué voleu que, os digui! me sembla tan estéril com un ayguat furient.

De la vella guerra civil ne queda el caudillatje, que encare pateixen bastantas Repúblicas sud-americanas, fillas d' Espanya y que no saben servirse de las Constitucions, importadas del Capitoli de

Washington. Es la lluita electoral de dos exercits, —de vegadas son més—pera coronar al duch triomfador. No hi val pensar; no hi val discutir; s' ha d' enregimentar tothom á l' una ó á l' altra bandera. Y no se 'ns pregunta: *Per què votarás; sino Per qui votarás.* La meva posició independenta, reflexiva, acceptada el mes passat, ja es incompresa al mitj del trángul y la cridoria dels partits.

Jo 'ls dich: «El vot es l' intervenció, la sola intervenció del ciutadà al govern; donchs veyam com la farem eficienta. Al poble li falta pa, li falta educació, nosaltres ens queixém tots de que se 'ns ha arrebatat la llibertat, de que l' Estat manté ab els nostres diners una gentada prepotenta y engandulida. Veyam, veyam quin remey ens han de portar aqueixas eleccions pera treure las maluras públicas...»

Y ells me responen: «Ja 'n parlarem un altre dia. Are no 's pot perdre temps ab divagacions y caborias. La qüestió es ensorrar al Lerroux y dispersar á la partida d' anti-solidaris que tenen la culpa de tot...»; ó bé: «La qüestió es ensorrar al Cambó y reventar á la Solidaritat, que es la peste de Barcelona...»

Y no capeixen com me puch assegurar á la vora de la rierada, carregada de desferres y d' arbres desarrelats; esperant pera parlar dels nostres mals aquell «altre dia», quan tot estigui quiet al sorral estéril. «Jo m' contentaria ab tan poqueta cosa! Una veu jova, ferma; una transfusió d' esperansa tal com raja d' un esperit generós sense cap esforç, pel exemple de l' acció...—Fa deu anys, baixant de Santa Fe, ens va agafar—anavam dos—la pluja pel camí de Breda. Xops y moixos ens ficarem en una masia, al cantell de la riera fonda, que 'bramava invisible. Parat al dintell de la portalada, un minyó d' una vintena d' anys—d' aqueixos qu' han de ser soldats si no tenen trescents duros, que poden ser reys y no poden ser electors—descals, arromengat de camas fins á jonolls, ab un sach al cap á tall de caputxa, se carregá á l' espatlla un' aixada. «Com ronca la malehida!», digué, y tot content se 'n aná, fuetejat pel xafech, á destapar els bancals y salvar els planters. Já veyeu: un trist mosso de pagés, que feya una feyna humil y ordinaria; pero era acció, y tan senzilla, tan serena, tan perfecta, que 'm va treure de cop y volta el mal humor y l' aplanament. Desseguida hauria représ ab dalit el camí del poble. Are me n' he recordat, pensant en l' exemplaritat de l' acció positiva. Transporteume el minyó del Montseny á ciutat, eduquéume pera que sigui un veritable ciutadà, y que surti al mitj dels nostres trasbalsos artificials á fer feyna. Es clar que tot está en la feyna, y en la humilitat forta del feyner, com á contraposició de l' arenga y de la superbia dolenta del antic capdill; no en l' aparició d' un sol home, sino en la colaboració mancomunada de uns quants precursors. Já 'm sembla véurels, al confí del camp solidari perduts alguns d' ells, pero no tenen aixada ni camp. No; l' acció efectiva no s' ha pogut emprendre encare.

«Qui no la sab aqueixa acció? Al article passat jo la remembrava, comensant pel «pressupost de cultura», naufragat del Govern Civil á la Diputació provincial, que s' está acabant d' astellar á la reconada fosca de la Comissió permanenta. Ni la transacció hi ha valgut, es ben mort...»

Donchs qué farem?—sentó que preguntan. Votar, sí; perque no votar es demanar el caciquisme, encaregat d' enjugar la màquina constitucional ab electors falsos quan no n' hi ha de bons. Votar cadescí al

seu diputat, fins á imposarlo ab l' acció metódica, pensada y perseveranta, de la que la batalla electoral es un accident; no com are, qu' es tota l' acció ciutadana. ¿Que si hi crech molt en aquesta evolució dels esperits, pera neutralisar els daltabaixos del régim torrencial? Hi vull creuer. A n' el agronom yankee, que ha desbancat al pagés providencialista, no l' espantan els ciclóns. Estudiém y treballém, y tampoch haurém de témer els ayguats, quan els lliguem als arbres y als rechs, pera que s' aturin á la terra y la fertilisin. Avuy, ja que no hi ha res més que fer, deixém passar la rierada.

MAI PONS

El violent temporal que aquests días ha reinat en el Mediterrani ha interromput la travessia del vapor correu de Mallorca.

Aixó 'ns priva de publicar en el present número l'acostumat article del nostre estimat company en Gabriel Alomar.

CAMPANYA ELECTORAL

Als electors de Barcelona

En atenció á las confusions á que podria donar lloch la dualitat de legislació vigent y de listas del cens electoral, convé que 'ls nostres amichs tinguin en compte las següents observacions:

Las eleccions, que se celebrarán el diumenge día 13 del vinent Desembre, se verificarán ab arreglo á la lley electoral de 1890.

Las listas del cens que han de servir per' aquestas eleccions no son las publicadas aquest any, qu' estigueren exposadas al públich y foren confeccionadas pel Institut Geográfic y Estadístich: las listas que servirán son las de 1907, formadas y revisadas segons la lley de 1890 y que 's facilitan á las oficinas de la Diputació provincial.

En ditas listas hi apareixen petitas modificacions en la distribució de seccions, á las que tindrán que ajustar-se en son dia las Messas electorals, havent cambiat, per lo tant, en part, la situació de molts electors. Es, donchs, necessari, pera que aquests se cerciorin de son dret electoral, forma y lloch d' exercir-lo, que vajin á qualsevol de las oficinas obertas al públich per las entitats políticas solidarias á examinar las listas y enterarse ben bé de la seva situació. Donat el poch temps que falta pera las eleccions, se prega als ciutadans de Barcelona que procurin verificar aquestas comprobacions quant més prompte millor, á fi d' evitar l' aglomeració dels darrers días.

Convé advertir que 'ls districtes ahont més variacions s' observan son els *segón, quart, sisé y seté*, en els quals las seccions resultan aumentadas, ab relació al cens que va servir en las passadas eleccions.

Las Oficinas Centrais de la Unió Republicana (plassa del Teatro, 2, principal) están diariament obertas al públich de 9 á 1 del matí y de las 3 de la tarde fins á las 12 de la nit.

Els nostres amichs poden acudir á aquestas Oficinas ó á qualsevol de las moltas que 'ls elements que integran la Solidaritat Catalana han establert en distints llochs de la ciutat y pobles agregats y quinas senyas apareixen cada dia en la premsa solidaria.

Pel interés que á tots ha d' inspirarnos la puresa del sufragi, pel triomf de las nostras aspiracions y del bé de Catalunya, esperém que 'ls nostres amichs, ben penetrats dels alts debers que las circunstancias ens imposan, prendrán bona nota de las precedents indicacions y 's complaurán en seguir las.

Els obrers catalans y l' autonomia de Catalunya

En el nou senmanari socialista de Barcelona *La Internacional*, he llegit una serena y discreta carta del periodista francés M. André Morizet, redactor de *L'Humanité*, de París, qui tracta de las relaciones entre 'l problema nacionalista de Catalunya y 'l desenrotllament del socialisme á la nostra terra. Heus aquí un bell tema pera un noble debat contradictori.

En Morizet es un esperit clar, un home intel·ligent, que ha visitat els països d' Espanya y que ha vist la veritable situació del problema. Y aixis diu:

«Cuando no se conoce vuestro país, no se explica uno por qué el Partido socialista es en él tan débil; por qué Cataluña, verdadero centro de la España moderna; por qué Barcelona, capital real de la nación, ha podido permanecer alejada hasta aquí de la «Internacional Obrera».

«Es un fenómeno muy frecuentemente observado y señalado por nuestros escritores el que allí donde existe un movimiento de reivindicación nacional, un movimiento «patriótico», no hay lugar para ningún otro movimiento político, sobre todo si se trata de un movimiento socialista.»

El fet constatat per en Morizet es cert, perfectament cert. En plé moviment de reivindicació patriòtica d' un país, la qüestió nacional adquireix una preponderancia suprema, y todas las otras qüestions quedan fatalment en segon terme; reduhidas á qüestions secundarias, ó aplassadas fins y á tant que la qüestió preponderant quedi resolta.

Aquest es el cas actual de Catalunya. El moviment autonomista ho ompla tot y paralisa ó al menys dificulta l' acció obrerista y socialista. Davant d' aquest fet ¿quin es l' interés del proletariat català?

Nosaltres creyém llealment que 'l nostre proletariat militant, fins prescindint de lo que 'l moviment autonomista l' afecta per lo que té de català, está interessat en que Catalunya triomfi y imposi la seva autonomia á la vella Espanya unitaria. ¿Per què? En primer lloch, pera fer desaparèixer aquest viu y palpitant problema autonomista que mentres subsisteixi treurá importancia á tots els demés problemes polítichs y socials de Catalunya. La desaparició del problema nacionalista sols pot conseguirse resolent-lo. Y sols pot esser resolt per la consecució de l' autonomia.

Autónoma Catalunya, en plena organizació de la seva vida interior, tots els problemas locals y humans s' hi plantejarían ab nova forza, sobre tot aquest problema obrer, que fa sentir vigorosament la seva existencia per tota la estesa del món contemporani.

«Quina florida d' ideals, quina activitat febril de partit y tendencias hi hauria en el solar de la Catalunya autónoma! Quin ample camp pera conreuharhi todas las aspiracions generosas, quin fondo solch pera sembrarhi todas las doctrinas del avenir! L' espectacle de la Finlandia autónoma, resplandenta de llibertat, iniciadora d' atrevidas reformas políticas y socials, se repetiría aquí gloriosament.

Catalunya, mestressa dels seus destins, exteriorisaría espléndidament la potencia de llibertat y civilisació que en sas entranyas fecondas porta. Aviat la seva evolució social y política la posaría al nivell de las nacions capdevanteras de la humanitat. ¿Y no tindrían aquí un millor ambient pera las sevas propagandas y pera las sevas lluytas els obrers sindicalistas y socialistas, que ara comensan á organizarse, després dels llarchs anys de la funestissima influencia del anarquisme negatiu y disolvent?

Es indubtable que Catalunya, convertida per l' autonomia en fogó de llibertat, sería més propicia á la transformació de la societat present que no pas (copiém las paraules textuales d' en Morizet): «esas provincias incultas de la España tradicional, que ocho siglos de dominación árabe y cuatro de monarquía católica han mantenido alestargadas, fuera de la evolución del mundo latino.»

Els obrers, y sobre tot els obrers catalans, no poden erigirse torpement en els defensors del régim de las lleys de represió, del procés de Montjuich, de la lley de jurisdiccions, de las suspensions de garantías, dels estats de siti y de la oprobiosa lley de vagos que 'l govern d' en Maura ha projectat.

A. ROVIRA Y VIRGILI

BEURÁN qu' encare hi ha lerrouxistas que parlan del copo y cridan com uns desesperats, lamentantse d' aquesta licita maniobra que 's posa en ridícul y 's desbarata todas las sevas fabulosas combinacions?

- Aixó no es democràtic... exclamation somicant com uns madalenos. - Lo que la Solidaritat fa al anar al copo es una vilessa.

En Sol y Ortega ha fet declaracions. ¿Qué ha dit? Lo de sempre. Que aquí l'únich que sab de qué se las heu es ell y que 'ls que no pensan com el senador...

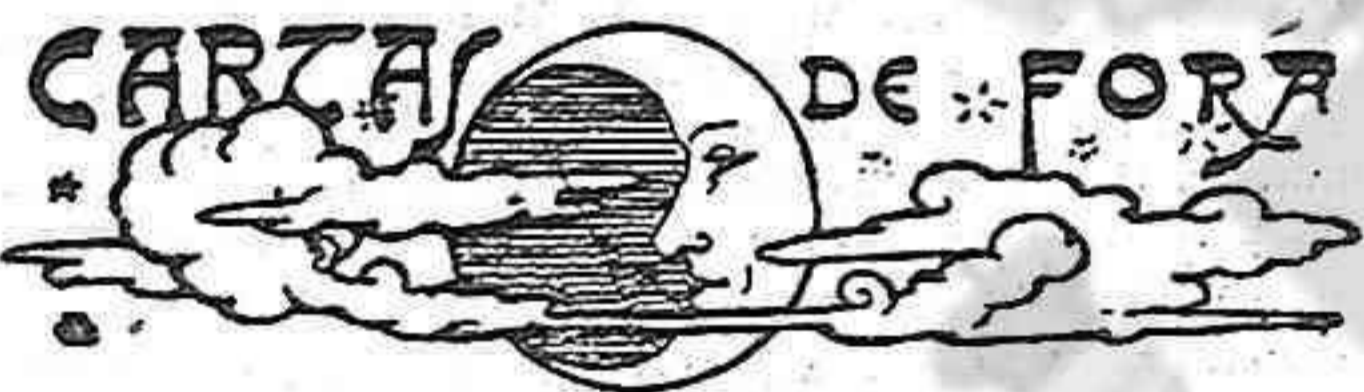
Llegeixo: «Mort d'un tirá...» Acaba de morir el gran Duch Aleix de Rússia, a la edat de 58 anys.

Una satisfacció a mitjans. El Consell de Guerra celebrat díes enrera pera veure la causa que al il·lustrat periodista Sr. Pous y Pagés se li seguia per suposat delictes d'imprenta, va dictar sentència absolutoria.

¡Aprèta!... Podan els baligas-balagas del bloc anar fent cabriolas y demanant imperiosament el poder en un pllasso breu y perentori...

Octubre, torném al debat d'Administració; Novembre, aprobació del projecte. Entrém per fi al 1910 y celebrat el tercer aniversari de la situació Maura, aquést se retirará a descansar, encarregantse al senyor Dato la implantació de la noya lley.

Nostre particular amich el tinent d'arcalde del districte de la Barceloneta don Francisco Magriñá va sufrir el dimecres un repenti atach de feridura parcial que li deixá immòvil la meytat del cos.

CASTELLVELL (Tarragona), 15 de novembre Diuenge prop-passat en el espacioso salón de actos del «Centre Catòlic» d'aquell poble tingué lloch una espléndida vetllada literari musical en honor de Carles VII.

¡TORNEMHI!

—Mestressa barcelonina!... ¿Qué son aquests crits?... ¿Qué passa? —Pues, passa que... ¿Ja teniu una escombra ab un bon mànech?

¿quants?... —Ni cal dirho, ¡tots quatre! —Perfectament!... Aquests cops son sempre 'ls que a mí m' agradan.

—Duptarne es ofendre'm. —Ben xafat! Y com que la feyna es llarga, convé no perdre moment.

Incontinent a escombrarla. Es necessari, mestressa, que 'l día de la batalla el poble, el verdader poble, el qui pensa com nosaltres, el qui estima a Catalunya, el qui per ella treballa, trobi net de brossa y pols el camí de l'urna santa de la qual n' ha de sortir sa voluntat soberana.

¿Ho teniu entés, mestressa? —Descuydeu, que no soch manca. ¿Per quin día ha d'estar llest aquest profitós dissapte? —Pel día de Santa Lluçia.

C. GUMÀ

Contradiccions

LS esperits autoritaris tenen la manía de la disciplina, volgentia imposar fins a una cosa tan sagrada com el pensament; volen en-els seus correligionaris una absoluta igualtat en el creure, en el sentir y en l'obrar, y retreuen als seus contraris com a tara gravíssima las petites contradiccions en que incorren, ¡naturalment!, els esperits lliures.

Aixis molts periódichs, especialment el Brusi, han caigut molts anys y cauhen encare en la tonteria de combatre a Fulano perque vint anys enrera havia dit que una cosa era blanca y avuy diu qu' es roja.

En l'obra colectiva es en lo que deu haverhi unitat pera fer més forta l'acció: L'individu pot y deu pensar com vulgui, pero fent el sacrifici de la seva petita diferencia de criteri, deu ajudar en l'acció a la comunitat.

Ab la decisió de Solidaritat Catalana d'anar al copo en las proparas eleccions de quatre diputats per Barcelona, s'han senyalat contradiccions que al nostre entendre son conseqüencias naturalíssimas de la manera d'esser dels homes y las cosas, no donant motiu pera la critica y molt menys pera la censura.

Tampoch es contradiuhen aquells que fa poch anys, perque eran els més, anavan al copo ab la protesta dels menos, y avuy, perque son els menos, protestan de que 'ls més no 'ls respectin la minoria.

xan del copo perque's troban febles, allavors y ara volfan assolir tanta porció de victoria com podían. No hi ha inconseqüencia ni contradicció.

JEPH DE JESPU

¡VÆ VICTIS!

BOB.—Ja no m' recorda hont era... ¡ah, sí!... volfa fer una petita observació, pero m' ha fugit del cap... Brenus, el quefe dels gals, posá la seva gran espasa a la balansa, dihent: «væ victis...»

El Govern ha firmat l'indult y están a punt de ser posats en llibertat, ó ho están ja en aquests moments, els carlins que no fa gayre s'alsaren en armas a Rajadell y sofrian condemna en el presiri de Burgos.

Fa molt més temps, fa anys que la sofreixen en el presiri de Sant Miquel dels Reys, de Valencia, un grupat d'obrers que a Alcalá del Valle van llensarse al carrer ab ocasió de una vaga general que potser torbá la digestió d'alguns cacichs, pero que no enorrà aquest pretingut ordre social de la burgesia propietaria y capitalista.

El Govern ha firmat l'indult y están a punt de ser posats en llibertat, ó ho están ja en aquests moments, els carlins que no fa gayre s'alsaren en armas a Rajadell y sofrian condemna en el presiri de Burgos.

Ben diferent, ja que no ho va ser el delictes, ha sigut la sort de uns y altres. Pera 'ls primers tota la sollicitud governamental, tota l'influencia de la política reaccionaria y absolutista, tota l'urgencia de la gracia... Al carrer son, y me'n alegro. Jo no soch partidari del castich. ¿Pero per qué no l'indult també pera 'ls segons? Rahaném una mica.

Aquest grupat d'obrers no tenen diputats que 'ls defensin. De tants «defensors del obrer» com vomita la Democracia en temps d'eleccions, se quedan sense defensa y a la presó. Veritat es que tampoch la demanan, ni al govern ni als elements de la política, y fan bé. Son massa dignes pera humiliarse davant de las «influencias.»

¿Qué n' havém de pensar d'aquesta innoble actitud governamental? ¿Es actitud de Breno ó de Thémis? ¿Parcialisme ó Justicia? ¿Amor pera 'ls uns y odi pels altres?

Ni tant sols m'extranya que darrera de l'injusticia tregui l'na la mofa, que darrera de Brenus vinga la sorollosa riallada del vencedor. ¡Væ victis! ¡Més els valguera a n' aquests parias no haver nascut!

La burgesia no 'ls perdona, no precisament l'acte insurreccional, vist que també fou acte d'insurrecció el dels carlins y se 'ls ha indultat; no 'ls perdona l'gran delictes de haver cregut que llensantse al carrer anavan a acabar ab el món del privilegi.

Es tota una lliadó, ¡oh, obrers!, pera 'l pervindre. Seguiu el vostre calvari, pero fentvos forts per la unió y per la inteligencia. Esperen justicia de vosaltres mateixos y del ideal entervist, perque aquesta civilisació burgesa passa ab la espasa de Brenus a la mà y no té entranyas pera vosaltres.

JOSEPH

¡FORA ANUNCIS!

L' arcaldia ha prohibit que 's reparteixin papers d'anuncis, ni de cap mena per la Rambla; y tot ¿per qué? Perque diu que 's empastifa el paviment y fa lleig veure tants papers per terra que no serveixen per res.

signan els carrers, demano que també l' Ajuntament privi als arbres de la Rambla y de molts altres carrers que escampin fullas per terra; puig quan plou y fa molt vent hi ha carrer ple d' immundicia que no té perdo de Deu.

J. STARAMSA

Blasco Ibáñez, diputat per Valencia, ha dimisit el càrrech de diputat. Y com que ab la seva renuncia y la que anteriorment feu en Gil y Morte son dugas las vacants qu' en la circunscripció de la ciutat del Turia existeixen, será precis, com ha succehit a Barcelona, convocar eleccions parcials.

Quan aquest cas arribi, sembla que 'ls saragateros valencians ó, millor dit, els valencians saragateros tractan de presentar candidat ¿saben a qui? Al senyor Lérroux. ¡Bueno! Si aquest es el gust dels apreciables chés, bon profit els fassi.

¡Pero qué pesat es aquest bon home!... En Moret ha tornat a Zaragoza a fer un altre discurs pera convence als baturoos de que si ell no puja aviat al poder, la nació se'n va a can Pistrans.

La Virgen del Pilar dice que tot aixó es xarrameca, y en quant a ser vosté l'amo... lo més calent es l'ayguera.

Ja deuen tenir coneixement de la fúnebre noticia. «Ha mort l'emperador dels xinos. —¿Don Alacandro?... —No. Aquest continúa tranquilament a Buenos Ayres donantse ínfulas d' eminencia, banquetejant ab molta activitat y, naturalment, preparant la rre-revolució.

L'emperador de la Xina mort es el verdader, el pobre Knang-Su, un degenerat que vegetava melancólicament a Pekin sense preparar res y tremolant contínuament sota la mirada de la seva tia, la emperatriu viuda, un verdader caballot ab figura de dona, qui, segons sembla, casi al mateix temps que 'l seu nebot, se'n ha anat també al altre barri.

¿Budha l'haji perdonat! Al emperador, s'entén. A la emperatriu-caballot, no estaria mal que ia Providencia xinesca la fastidies una mica.

Comensarse la campanya electoral y obrir la Gaceta del Celeste Imperio una suscripció ha sigut tot hui. Un lerroquista de bona fé—perque encare que sembli impossible n' hi ha algun—ens ho deya l'altre día: —Cregui que ja comensa a ser carregós aquest continu demanar quartos.

Verdaderament feya pena sentirli dir:—¿Qui ho entén?... ¡Tan fácil qu' es d'entendre!...

Las campanas del campanar lerroquista repican alegrement. ¿No saben vostés lo que ha passat? Donchs ja 'ls ho dirém: el partit radical (?) acaba de fer una valiosíssima adquisició. Un ciudatá, que a casa seva 'l deuen conèixer, acaba d'ingressar a las fileras del lerroquisme.

Escollin com las gasta 'l nou súbdit d' Alexandre I: «... jo, que soch ben catalá y primer que catalá, home, y avans qu' home un ser humá capacitat...» Y ara! Avans que home, ser humá capacitat?... ¿Algú de vostés se veu ab cor pera resoldre aquest logogrifo?

Després diu aquest escriptor y pensador eminent: «Al donar la teva forsa a la Solidaritat Catalana ¿sabs que fas?... cavas la teva sepultura, cridas la teva mort, esborras la teva personalitat y posas, per últim, las espalltas perque 'ls teus amos puguin transportar la guillotina de Madrid a n' aquí, aquesta guillotina que tant malehiu y que un cop posada a Barcelona y manejada pels que avuy us seduixen en nom de Catalunya, no podreu refugir, com ara, cap dels seus moviments extranguladors.» (!!!)

La guillotina, moviments extranguladors? Home, per l'amor de Deu! Cóm se coneix que a n' aquest fulano no 'l han guillotinat may! Y, la veritat, desde 'l punt de vista del sentit comú, mereixia que 'l condemnessin a la pena capital.

Bona adquisició han fet els lerroquians. Que sigui enhorabona!

La sesuda Época també bada devegadas. Fa dos ó tres días hi llegirem una nova extranyesa ab aquest títul: Abdul-Hamid viene a Europa. Y nosaltres que 'ns creyam que 'l sultá de Turquia ja hi vivia a Europa! Perque 'l sultá roig habita, si no ho tenim mal entés, al palau d' Ildiz-Kiosk. Y el palau d' Ildiz-Kiosk

es a Constantinopla ó Stambul. Y Constantinopla es a Europa, si el mapa no s'ha cambiat.
Están malament de geografia els mauristas, per lo vist.

Aquell célebre Lluís de Vilalobos escriu desde as Américas lo següent:
«Ayer tarde este dolor extraño y esta alegría de esperanza fueron sentidos por mi alma ante el espectáculo sólido de un desembarco de inmigrantes españoles.»

Un desembarc, espectáculo sólido?
Y líquido, també, home.
Al menys, per l'aygua del mar.

En el cinematógrafo del Congrès s'anuncian dugas películas novas que no tenen res de nou:

«EL PROYECTO DE ADMINISTRACIÓN LOCAL»

y
«LA DISCUSIÓN DELS PRESUPUESTOS»

Una y altra passan de 1,200 metros, lo qual vol dir que serán pesadíssimas.

Vaja, que no 'ls hi recomano... ni á n'els que poden anar de preferència:

L'una oscila continuament y fa mal á la vista.
Y l'altra fa mal á la butxaca.

Es l'hora de sortir dels teatros, á la *Maison Dorée*. Dos amichs van passant revista de las donas que entran á fer respopó:

—Tú, tú... mira aquella... ¡quín posat de mare-deu que fa!...

—Ah, ja la conech... Es una mare-deu que no s'ha pregat gayre.

—Pst!... M'han dit que 'n Sol y Ortega parlará en tots els mitins á favor de 'n Lerrú...

—Vaja... ¡l'ajudaré á bé morir!

Liassó d'Historia Sagrada:

—Veyam si 'm sabs dir, Tofolet ¿per qué Jesús, al ressucitar, va apareixer entre mitj de donas?...

—Molt senzill... Perque ell sabia que las donas son molt xerrayres... y esbombarían el miracle desseguida!

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA I.—*Te-no-ra.*
- 2.ª ID. II.—*Ca-na-ri.*
- 3.ª ANAGRAMA.—*Pera, pare.*
- 4.ª MUDANSA.—*Cus, cos.*
- 5.ª CADENA DE PUNTS.—*c o r
o n a
R a m o n
o c a
n a d a r
A n a
r a t a s
a l a
s a l a s
a s e
s e t*
- 6.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Clarinet.*

Entre Madrid y Barcelona

—¿Cóm se presenta aixó de las eleccions, noya?
—Molt bé; tan bé, que ara veureu com á pesar dels vostres viatges y de las vostras martingalas, Barcelona segueix sent tan republicana, tan solidaria y tan autonomista com sempre.

Han endevinat totas ó part de las solucions els caballers: Joan Dormuá, A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona, J. D. (a) President de la colla del Pebrot, Joseph Borrell y M., Noy de Suere, Agustinet Maco, Peret Gras y Petit, Roch Guinart, Salvadoret y Manel Soms.

ENDEVINALLAS

XARADAS

I

Es per beurer la primera, y musical la segona.

al istiu porta la dona per la calor, *quart-tercera*.
Y si tres t'agrada 'l prima d'aquesta *hu-ús* de *Total* et diré que *quart* molt mal y que 'l teu gust tres te estima.

EUDALT SALA

II

Prima-dos es mineral; y si vas buscant com cal *tersa-quarta* veurás que es una eyna pels sabatés. La *total* en el tranvia la pots veure cada día.

DOS COMPANYS TOPOGRAFOS

ANAGRAMA

Dugas *total* vaig donar á una noya *tot* com l'or y al cap se las va posar per aná á festa major.

J. BOSCH Y ROMAGUERA

ROMBO

Substituir els punts per lletres de manera que llegidas horisontal y verticalment donguin el següent resultat: 1.ª: ratlla consonant; 2.ª: part del cos humá; 3.ª: fruyta; 4.ª: útil per sabater; 5.ª: ofici; 6.ª: verb sustantiu y 7.ª: vocal.

MANEL SOMS

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1.—Consonant.
- 6 9.—Nota musical.
- 1 9 3.—Peix.
- 5 6 9 4.—Color.
- 8 9 1 6 7.—Partit.
- 5 7 5 6 7 9.—Historia.
- 3 2 1 1 4 8 9.—Postis.
- 5 9 1 5 2 1 7 9.—Establiment públich.
- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Ideal Espanyol.
- 3 2 6 7 8 4 6 9.—Objecte pera cert espectacle.
- 5 9 8 9 6 6 9.—Peix.
- 6 6 4 8 7 9.—Nom de dona.
- 3 9 6 6 9.—Vegetal.
- 8 7 3 9.—Utensili de vici.
- 8 9 3.—Part del cos humá.
- 8 9.—Animal.
- 9.—Vocal.

RAMIRO ESPINOSA Y ESPINOSA

TARJETA

MANEL TORRES COT

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas, el títul de un molt celebrat drama catalá.

V. BORRÁS Y BAIGES

CONVERSA

- ¿Ahónt vas tan depressa, Miquel?
- A dinar á casa el meu germá.
- Quín 'en Nicolau?
- No, home, 'i que entre tú y jo hem anomenat.

J. B. MASÓ

GEROGLÍFICH

NOTE

NI

QUI:

X

ATO

TERRANOBA

Caballers: E Técul, J. D. (a) enamorat de una María, A. Tolosa Vilanova, P. Casablanques Sagrera, Noy de Pallejá, Caló (a) Calonillito, Un pebrotaire de Granollers, Joan Dormuá y Miquel Serrats y Camps.—Aquesta senmana ho inutilisém.

Caballers: Joseph Mateu, J. Massaguer S. (artiller), F. Sales, Joan Ferrer, A. Stersem, Jaume Marcé, Manel Quixal, J. V. (a) Pelotari, Antonet Dívi, Joseph A. Rana, A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona, A. B. C., Un Peratalladí, Joan y Carme, L. Puig (a) Mosca morta, Eduardillito Saló y Manel Soms.—Ho guardém.

Caballers: C. G.: Rebut, Gracias, y veurém.—Jobico: Farém els possibles... y els impossibles.—R. Gatuellas: No fa per casa, y ho sento moltíssim.—Jofre Siset: La sonetada es bastant aprofitable.—Pío X: Ja sabíam que 'l presoner del Vaticá feya versos... Pero may havíam oregut que 'ls fés tant dolents.—T. Bacallá: ¿Sab que 'ls seus epigramas no 'ns han fet gens de gracia? .. Escriguí alguna elegía fúnebre, que potses riurém.—Enrich Clapés: No 'ns té utilitat... y 'ns sab greu, la veritat.—Joseph Sangenis: ¿Un sonet de nou versos?... Per aixó no s' volia morir l' ávia!...—Joan y Carme: No 'n volém més de cosas pornográficas... D' ensá que havém llegit la *Biblia* se 'ns ha estragat el gust, y ja no 'ns fan gracia ni els quientos picants del senyor Quevedo.—R. N.: De primera! Xóquila, y repeteixi sovint!—Joseph C. Sadurní: De l'altra no n' hi puch dir res encare. Respecte á lo d'avuy dech dirli que, si 'l fet que conta es históric, resulta perillós el publicarlo, y si es inventat no deixa de ser una indiscreció en els actuals moments. Ab tot, reconeixém que la forma es correcta.—Emilio Morato: No té prou interés... Ah, y las cartas deuhem haver de venir escrites en una ortografía més passadora.—M. G. y J. F.: No podém publicar las cartas que han tingut á bé remetre'ns, per varias rahóns.

L' ALMANACH POLÍTICH

DE

La Campana de Gracia

pera l' any 1909

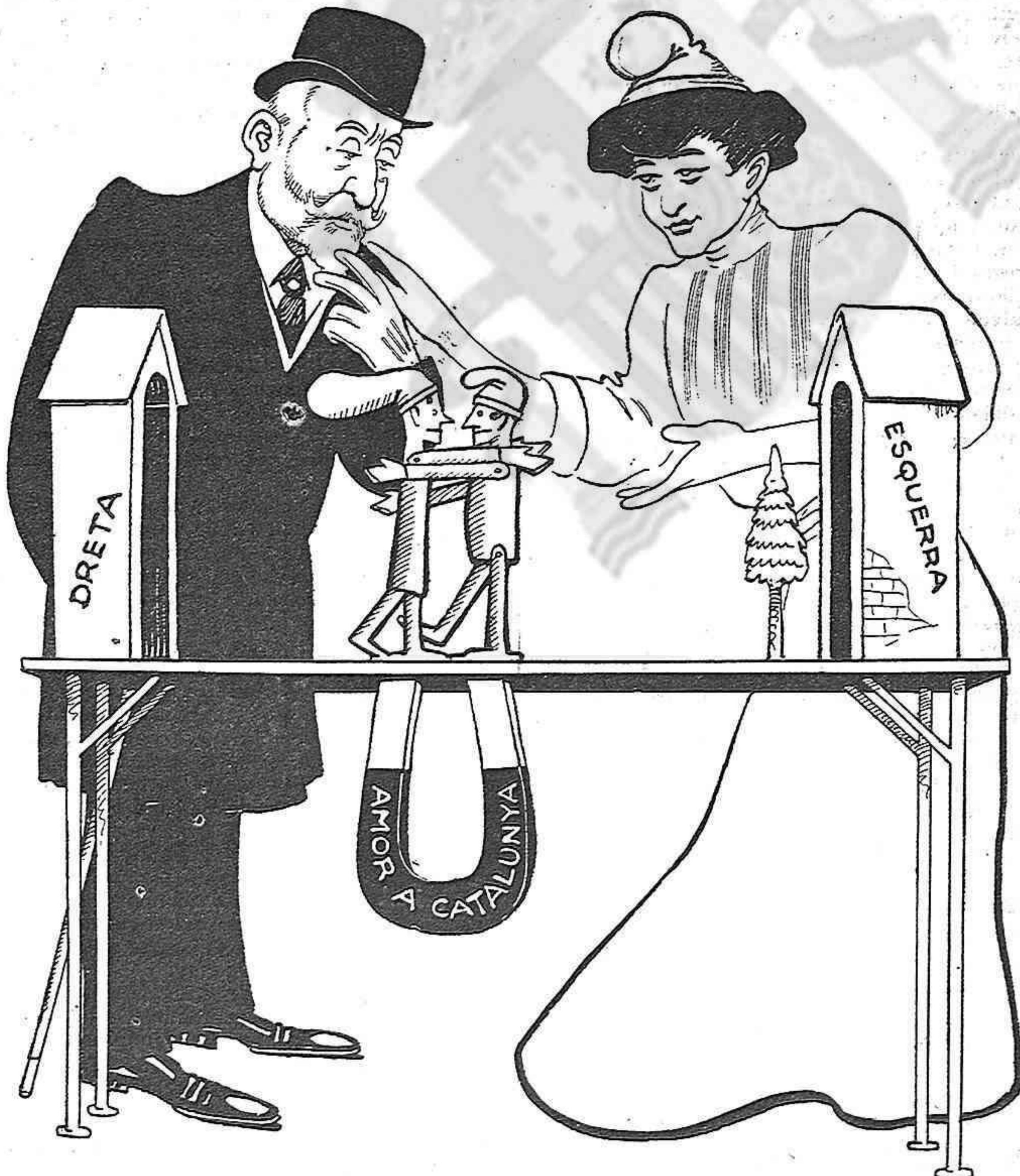
se posará á la venda la primera quinzena del próxim mes de Desembre.

Poden formular el pedido nostres corresponents.

Valdrá, com sempre, 2 ralets, y ben gastats

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

La dreta y la esquerra ó un juguet misteriós

—¡Ayay!... ¿Qué ho fa que aquests dos que semblavan estar tan distanciats, s'abrassin ara ab tanta alegría?
—¡Oh!... Es que vosté no veu l'aparato que hi ha á sota.